

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **O2 Czech Republic a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 25. 7. 2016, č. j. ČTÚ-23 935/2016-603, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2018, č. j. 6 A 182/2016 – 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 1. 2016, č. j. ČTÚ-53 515/2015-620/Vl. vyř. Fol., uložil žalobkyni pokutu ve výši 4.500.000 Kč za porušení zákazu užití nekalé obchodní praktiky stanoveného v § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele ve spojení s § 5a odst. 2 téhož zákona, dále specifikované v příloze č. 2 písm. f). Žalobkyně použila zakázanou agresivní obchodní praktiku tím, že všem spotřebitelům, kteří u ní měli sjednaný datový tarif, automaticky a bez jejich aktivního souhlasu aktivovala ke dni 15. 5. 2015 službu „Obnovení objemu dat“, na základě této změny poté spotřebitelům, kteří si službu vlastním jednáním nedeaktivovali, účtovala po vyčerpání základního datového balíčku pro další, žalobkyní jednostranně zvolené, objemové jednotky datových služeb

cenu za nesnížení (zachování stávající) rychlosti datového připojení, čímž se dopustila správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (výrok I.).

[2] Žalobkyně dále neinformovala všechny účastníky, jejichž smlouva obsahovala ustanovení o úhradě v případě ukončení smlouvy před uplynutím doby trvání, na kterou je smlouva uzavřena, o jejich právu ukončit smlouvu ke dni nabytí účinnosti změny, a to bez této úhrady, jestliže nové podmínky nebude účastník akceptovat, čímž nesplnila povinnost stanovenou v § 63 odst. 6 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, a dopustila se tak správního deliktu podle § 118 odst. 14 písm. v) zákona o elektronických komunikacích (výrok II.). Současně byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady správního řízení (výrok III.).

[3] Žalovaný také podle § 63 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích žalobkyni uložil povinnost změnit smlouvy všech účastníků, kteří jsou spotřebiteli a využívají mobilních datových služeb poskytovaných žalobkyní tak, aby ve lhůtě 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí ze smluv všech těchto účastníků byla odstraněna všechna ujednání, na jejichž základě by žalobkyně byla oprávněna bez výslovného a aktivního objednání ze strany spotřebitele automaticky obnovit po vyčerpání základního datového balíčku objem poskytovaných datových služeb a za takto provedené automatické obnovení objemu poskytovaných datových služeb účtovat cenu (výrok V.).

[4] Předseda Rady žalovaného zamítl rozklad žalobkyně a napadené rozhodnutí potvrdil.

[5] Proti rozhodnutí o rozkladu brojila žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl.

[6] Podle soudu je z výroku prvostupňového rozhodnutí zřejmé, za jaké jednání je žalobkyně sankcionována, resp. v jakém jednání spatřuje žalovaný naplnění zakázané obchodní praktiky. Soud se ztotožnil s právní kvalifikací jednání žalobkyně, kterou provedl žalovaný, tedy že jednání, které bylo žalobkyni kladeno za vinu, je evidentně nekalou obchodní praktikou. Žalobkyně zavedením služby ve vztahu k mobilnímu internetu obešla svobodnou volbu zákazníka, neboť mu službu automaticky obnovila a požadovala za to úplatu, aniž měla k takovému jednání jeho souhlas. Žalobkyně nebyla sankcionována za obnovení dat jako takové, nýbrž za účtování dat po vyčerpání limitu. Soud proto nepřisvědčil argumentaci, podle níž je aktivace služby „obnovení objemu dat“ bezplatná a nepředstavuje žádnou dodávku služby. „Hlavní“ služba spočívající v poskytování dat pak je službou ve smyslu zákona o elektronických komunikacích. Není proto příléhavý ani odkaz na rozhodnutí České obchodní inspekce, neboť předmětem sporu v odkazované věci bylo, zda se aktivací funkcionality roamingu naplnila skutková podstata nekalé soutěže ve smyslu přílohy č. 2 písm. f) zákona o ochraně spotřebitele, za což v posuzovaném případě žalobkyně sankcionována není.

[7] Soud nesouhlasil ani s tvrzením žalobkyně, že souhlas s obnovou dat projevil zákazník tím, že po vyčerpání základního měsíčního objemu dat pokračoval v čerpání dat, což je podle žalobkyně dostatečný projev vůle. Dle soudu je třeba mít na paměti, že se jedná o vztah mezi žalobkyní jako podnikatelem a jejími zákazníky (spotřebiteli), kteří požívají větší právní ochrany. Proto právní konstrukce žalobkyně neobstojí, neboť souhlas

ve spotřebitelských smlouvách je nutno projevit výslovně, což vyplývá z § 1817 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník"), který je provedením čl. 22 směrnice 2011/83/EU o právech spotřebitelů. Výslovným souhlasem se rozumí včasný „aktivní" souhlas, tedy výslovný projev vůle k takové další platbě (např. zaškrtnutí zaškrtávacího okénka v elektronickém formuláři, nikoli naopak absence zrušení jeho přednastaveného zaškrtnutí). Za výslovný aktivní souhlas tedy nelze považovat to, že bylo povinností zákazníka, pokud nechce službu „obnovení dat" využít, přihlásit se do internetového účtu „Moje O2" a projevit svůj nesouhlas zaškrtnutím kolonky „nesouhlasím s automatickým obnovením".

[8] Soud se neztotožnil ani s tím, že žalobkyně zcela splnila svou informační povinnost dle § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích. Z pouhého nahlédnutí do oznámení o připravované změně podmínek je zřejmé, že nejdůležitější informace ohledně práva spotřebitele ukončit smlouvu ke dni nabytí účinnosti změny, jestliže nové podmínky nebude akceptovat, v oznámení obsažena nebyla.

[9] Soud nesouhlasil s tím, že příslušná změna je nepodstatnou změnou, a nepodléhá proto
§ 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích. Aktivace služby „obnovení objemu dat" je nepochybně změnou obchodních podmínek podle § 1752 občanského zákoníku, který pro možnost změny obchodních (smluvních) podmínek vyžaduje, aby si strany ve smlouvě takovou možnost změny smlouvy sjednaly, a dále, aby bylo ujednáno, jak se změna obchodních podmínek oznámí druhé straně. Musí být současně zachováno právo druhé strany změny odmítnout a závazek z tohoto důvodu vypovědět; výpovědní lhůta musí být dostatečná k obstarání obdobných plnění od jiného dodavatele. V případě, že nebudou splněny požadavky kladené občanským zákoníkem na jednostrannou změnu smluvních podmínek, nebude taková změna platná, resp. účinná. Není pochyb o tom, že § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích je ve vztahu k § 1752 občanského zákoníku *lex specialis,* který tuto obecnou úpravu doplňuje o specifika spočívající zejména v informační povinnosti podnikatele vůči spotřebiteli. Podle soudu tedy není rozhodující, zda se jednalo o „podstatnou změnu smlouvy", neboť § 1752 odst. 1 občanského zákoníku pracuje výhradně s pojmem „změna" bez rozlišení.

[10] Pokud tedy spojoval dříve zákon o elektronických komunikacích (ve znění účinném v době jednání žalobkyně) informační povinnost s *„podstatnou změnou smlouvy vedoucí ke zhoršení postavení účastníka"*, jednalo se o podmínku, která byla podle názoru soudu mírnější v neprospěch spotřebitele (úprava provedená v kogentním § 1752 občanského zákoníku byla pro spotřebitele výhodnější), což však nemá pro samotný právní závěr v tomto konkrétním případě vliv – správní orgány v jednání žalobkyně správně spatřovaly porušení povinností spojených s podstatnou změnou smlouvy, což naplnilo i přísnější režim § 1752 občanského zákoníku. Každá změna obchodních podmínek vztahující se k majetkové sféře spotřebitele je změnou zásadní. Změna podmínek, která po účastníkovi vyžaduje další platbu nad sjednanou cenu příslušné služby, pokud dosud taková platba vyžadována nebyla a služba byla, byť v jiné kvalitě, poskytována bezplatně, je změnou, která má v konkurenčním prostředí vliv na rozhodování spotřebitele, zda službu využije, či nikoliv.

[11] K námitce nesrozumitelnosti a neurčitosti výroku V. prvostupňového rozhodnutí soud uvedl, že není povinností žalovaného přesně specifikovat, jaké konkrétní změny smluv by měl sankcionovaný podnikatel učinit a čím mají být příslušná ujednání nahrazena, aby je uvedl do souladu s žádaným stavem. Povinností žalovaného je dostatečně srozumitelně specifikovat, v čem spatřuje rozpor a jak tento rozpor odstranit, což v posuzovaném případě prvostupňový orgán učinil.

[12] Soud neshledal důvodnou ani námitku nepřiměřenosti sankce. Zdůvodnění výše sankce považoval za jasné, logické a srozumitelné. Za dotčený správní delikt lze uložit pokutu až do výše 20.000.000 Kč, soud proto pokutu ve výši 4.000.000 Kč nepovažoval za nepřiměřenou. Žalobkyně ostatně svůj nesouhlas s výší pokuty ničím nezdůvodnila.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a stěžovatelčina replika

[13] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností.

[14] V ní namítá, že byla sankcionována za dvě jednání (změna smluvních podmínek bez informování a agresivní vnucení služby bez smluvního základu), u nichž je ale z logiky věci souběh vyloučen. Městský soud se touto otázkou vůbec nezabýval a naplnění obou skutkových podstat posuzoval odděleně. Správní orgány na jedné straně zastávají názor, že stěžovatelka podstatně změnila smlouvy, aniž o tom řádně spotřebitele informovala, současně tvrdí, že tatáž změna smlouvy porušuje kogentní ustanovení na ochranu spotřebitele. Uvedené závěry si neslučitelně odporují. Stěžovatelka je přesvědčena, že nenaplnila ani jednu skutkovou podstatu; je ovšem zcela vyloučeno, aby naplnila obě. Tento rozpor a neslučitelnost žalobkyně označila v žalobě jako zásadní hned v úvodu. Bylo povinností soudu zrušit rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

[15] Stěžovatelka nesouhlasí s naplněním byť i jedné ze skutkových podstat. Soud nehodnotil, zda byla naplněna hypotéza § 63 odst. 6 věty třetí zákona o elektronických komunikacích účinného ke dni 15. 5. 2015. Namísto toho se argumentačně opírá o pozdější znění (ke 2. 9. 2017), kterým se stěžovatelka nemohla řídit. Pokud zákonodárce přijal *ex post* zákon, který prakticky každou změnu spojuje s právem ukončit smlouvu bez sankce, pak je tato pozdější úprava naopak argumentem pro podporu žaloby. Soud byl povinen zkoumat, zda i před 2. 9. 2017 platila paušální úvaha o tom, že každá změna obchodních podmínek je změnou podstatnou a znamenala by zhoršení právního postavení účastníka. Úvaha soudu, že každá změna obchodních podmínek vztahující se k majetkové sféře spotřebitele, je podstatná, vede k tomu, že takto může být definována nekonečně široká skupina změn. Soud došel k závěru, že pro aplikaci § 63 odst. 6 věty třetí zákona o elektronických komunikacích účinného k 15. 5. 2015 byly podmínky splněny vždy; pokud by tomu tak bylo, novela účinná ke 2. 9. 2017 byla zbytečná.

[16] Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu projednání.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkazuje na svá stanoviska k žalobě a ztotožňuje se závěry vyjádřenými v rozsudku. Závěry soudu odpovídají skutkovým

zjištěním; soud jednoznačně dovodil, že stěžovatelčino jednání bylo nekalou praktikou, neboť výrazně zhoršilo svobodnou volbu nebo chování průměrného spotřebitele. Soud postupoval správně, pokud stěžovatelčino jednání současně podřadil pod skutkovou podstatu správního deliktu podle § 118 odst. 14 písm. v) zákona o elektronických komunikacích. Není dán jediný relevantní důvod, proč by se skutkové podstaty zákazu užití nekalých obchodních praktik a porušení splnění informační povinnosti měly vylučovat. Rozhodnutí správních orgánů se touto námitkou zabývala. Rozsudek městského soudu podle žalovaného není nepřezkoumatelný.

[18] Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[19] Stěžovatelka v replice uvádí, že vyjádření žalovaného obsahuje pouze tři stránky textu, který sestává z lakonického ujišťování, že napadená rozhodnutí i rozsudek jsou v pořádku a správné. Rozhodnutí i vyjádření žalovaného je vždy rozděleno na dvě části, které ale logicky nenavazují a není testována jejich slučitelnost. Žalovaný nejprve popisuje jednu skutkovou podstatu a následně se izolovaně věnuje druhé skutkové podstatě. Zaslané vyjádření tak nejlépe ilustruje a odhaluje vady napadeného rozhodnutí i rozsudku.

III. Posouzení věci

[20] Soud nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích uplatněných námitek. Současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

III.a) Souběh správních deliktů

[22] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[23] Stěžovatelka námitku nemožnosti souběhu dvou správních deliktů, za které byla potrestána, v žalobě neuplatnila. V kasační stížnosti sice deklaruje, že na logické vyloučení souběhu poukázala hned v úvodu své žaloby, jedinou zmínkou o souběhu, kterou lze v žalobě nalézt, je ovšem toliko jedna věta obsažená v části žaloby nazvané „identifikace rozhodnutí“. Zde stěžovatelka uvedla, že „*na nelogičnost uložení sankce za oba delikty a nemožnost jejich souběhu, žalobce upozorňoval od samého počátku*“. Takové tvrzení nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod.

[24] K požadavku na kvalitu žalobních bodů vyslovil rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, následující: „*Uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních*

důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat."

[25] Podle soudu představuje shora citovaná pasáž žaloby toliko shrnutí argumentace stěžovatelky ve správním řízení, ze které neplyne, že by šlo o tvrzení nezákonnosti v řízení před soudem. V žalobě stěžovatelka ve vztahu k této otázce nic dalšího neuvedla, nespecifikovala, v čem by měla být rozhodnutí správních orgánů v části týkající se vypořádání námitky nemožnosti souběhu nezákonná, ani v nejhrubších obrysech tedy nevymezila skutkové a právní důvody, kterými by se měl městský soud ve vztahu k otázce souběhu správních deliktů zabývat.

[26] Není proto případná ani stěžovatelčina argumentace, že soud měl pro tvrzenou nemožnost souběhu rozhodnutí žalovaného zrušit podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. obecně upravuje situace, kdy soud může napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, aniž by bylo nutno nařizovat jednání. Jak již soud dříve vyslovil, toto ustanovení nelze vykládat tak, že vymezuje situace, kdy může soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí z úřední povinnosti, tedy pro vadu, která nebyla řádně namítána (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Soud může přistoupit ke zrušení rozhodnutí bez námitky poukazující na vadu dle § 76 odst. 1 s. ř. s. tehdy, pokud rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry. V posuzované věci však nenastala taková situace, kdy by rozhodnutí žalovaného nebylo pro takto zjevné vady způsobilé přezkumu z hlediska řádně uplatněných žalobních námitek.

[27] Kasační stížnost je ve vztahu k námitkám neslučitelnosti (nemožnosti souběhu) správních deliktů nepřípustná (část III. kasační stížnosti *Vylučující se správní delikty, Změna smluvních podmínek x plnění bez smlouvy*), tedy nezpůsobilá věcného přezkumu, a je nutno ji v této části odmítnout.

III.b) Výklad pojmu „podstatná změna smlouvy" dle § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích

[28] Podle § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací nebo zajišťující připojení k veřejné komunikační síti je povinen nejméně 1 měsíc před nabytím účinnosti změny smlouvy uveřejnit informaci o této změně v každé své provozovně a způsobem umožňujícím dálkový přístup. Zároveň je podnikatel povinen informovat účastníka o uveřejnění. Pokud se jedná o *podstatnou změnu smlouvy* vedoucí ke zhoršení postavení účastníka, je podnikatel povinen prokazatelně informovat účastníka, jehož smlouva obsahuje ustanovení o úhradě v případě ukončení smlouvy před uplynutím doby trvání, na kterou je smlouva uzavřena, rovněž o jeho právu ukončit smlouvu ke dni nabytí účinnosti změny, a to bez této úhrady,

jestliže nové podmínky nebude účastník akceptovat. Informaci je podnikatel povinen poskytnout účastníkovi způsobem, který si účastník zvolil pro zasílání vyúčtování. Právo ukončit smlouvu podle tohoto ustanovení nevzniká, pokud dojde ke změně smlouvy na základě změny právní úpravy nebo v případě změny smlouvy podle odstavce 5.

[29] V souzené věci je podstatné, že ke dni 15. 5. 2015 stěžovatelka zavedla jednostrannou změnu smlouvy účastníků využívajících mobilních datových služeb – službu „obnovení objemu dat“. Od uvedeného data účastníkům, kteří službu svým vědomým jednáním nedeaktivovali, po vyčerpání sjednaného základního objemu datových služeb v rámci daného zúčtovacího období, byl automaticky (bez aktivního vyžádání) obnoven objem datových služeb. Každé automatické obnovení objemu dat bylo zpoplatněno a následně účtováno, cena se pro jednotlivé mobilní tarify lišila v závislosti na velikosti základního balíčku. K automatickému obnovení dat mohlo v rámci zúčtovacího období dojít i opakovaně, maximálně třikrát.

[30] Stěžovatelka doručila celkem 1.065.613 účastníkům oznámení o změně smlouvy tohoto obsahu: *„Od 15. 5. budeme měnit fungování datového limitu u mobilních datových služeb. Nové podmínky najdete od 15. 4. 2015 v cenících O2 Mobilní hlasová služba a O2 Mobilní internetové připojení, které jsou k dispozici na www.o2.cz/cenik-sluzeb. V návaznosti na vydání nových Všeobecných podmínek (VP) si Vás dovolujeme informovat, že dojde ke změně ve způsobu oznamování změn smlouvy (čl. 17 VP) ze strany O2 a ve způsobu objednávání z aktuální nabídky volitelných služeb (čl. 2.1 VP a příloha č. 1 Ceníku). Tyto změny pro Vás budou platné 1 měsíc od obdržení této informace. Plné znění VP najdete na www.o2.cz.“*

[31] Správní orgány uzavřely, že stěžovatelka řádně splnila některé své povinnosti dle § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích, tedy uveřejnila informaci o změně smlouvy v každé své provozovně, uveřejnila tuto informaci způsobem umožňujícím dálkový přístup, informovala účastníky o uveřejnění a poskytla informaci způsobem, jaký si účastníci zvolili pro zasílání vyúčtování. Podle správních orgánů šlo o podstatnou změnu smlouvy, stěžovatelka tedy měla povinnost informovat účastníky též o jejich právu ukončit smlouvu ke dni nabytí účinnosti změny bez úhrady za ukončení smlouvy, pokud nebudou akceptovat nové podmínky. Podle správních orgánů stěžovatelka této povinnosti nedostála.

[32] Stěžovatelka městskému soudu v prvé řadě vytýká, že se nezabýval naplněním hypotézy
§ 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném k 15. 5. 2015. Tato námitka není důvodná; městský soud se otázkou, zda byly dány podmínky pro aplikaci citovaného ustanovení (resp. zejména jeho věty třetí týkající se informační povinnosti v případě podstatné změny smlouvy), podrobně zabýval (srov. bod 42 a následující rozsudku). Z odůvodnění rozsudku pak jednoznačně vyplývá, že městský soud na stěžovatelčinu věc aplikoval zákon o elektronických komunikacích ve znění účinném k 15. 5. 2015. Zmínil-li městský soud v bodu 47 a 48 novelizované znění dotčeného ustanovení účinné od 2. 9. 2017, činil tak pouze pro podporu provedeného výkladu (*„zákonodárce ve shora uvedeném smyslu novelizoval příslušné ustanovení zákonem č. 252/2017 Sb.“*).

[33] Stěžovatelka vyslovuje nesouhlas také se závěrem soudu, že shora popsaná změna smlouvy představovala změnu podstatnou.

[34] Zde je nutno zdůraznit, že stěžovatelka v kasační stížnosti vyzdvihuje pouze jednu část argumentace soudu. Dle stěžovatelky s ohledem na logiku smluvního vztahu mezi stěžovatelkou a jejími zákazníky neobstojí závěr, že *každá změna obchodních podmínek vztahující se k majetkové sféře spotřebitele*, je změnou podstatnou. Soud však tuto argumentaci dále rozvádí tak, že *změna podmínek, která po účastníkovi vyžaduje další platbu nad sjednanou cenu příslušné služby, pokud dosavad taková platba vyžadována nebyla a služba byla, byť v jiné kvalitě, poskytována bezplatně, je změnou, která má v konkurenčním prostředí vliv na rozhodování spotřebitele, zda službu využije, či nikoliv*. Obecné tvrzení o zásahu do majetkové sféry tak soud dále specifikoval, přičemž Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením shoduje. Jakákoli změna smlouvy, která pro účastníka znamená nutnost vydat vyšší finanční obnos, než bylo doposud nutno, je podstatnou změnou zhoršující postavení účastníka. Stěžovatelčina argumentace pozitivní změnou smlouvy (čerpání většího objemu dat za stejnou cenu) není případná, neboť informační povinnost dle § 63 odst. 6 věty třetí zákona o elektronických komunikacích vzniká pouze při změně k tíži účastníka. Stejně tak neobstojí námitka, že zrychlení internetového připojení ve své podstatě vede k zásahu do majetkové sféry účastníka. Dopady takového opatření, které stěžovatelka v kasační stížnosti modeluje, jsou totiž až sekundární a navíc zcela hypotetické a nepodložené (kvůli zrychlenému připojení k internetu účastník rychleji vyčerpá svůj objem dat a bude *muset* čerpat další); nadto i v případě zvýšení rychlosti internetového připojení jde opět o změnu ve prospěch, nikoli k tíži, účastníka.

[35] Nejvyšší správní soud se tedy s městským soudem i správními orgány shoduje v tom, že provedená změna smlouvy byla změnou podstatnou. Byť se tedy městský soud v odůvodnění podrobněji zabýval tím, zda bylo třeba § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích nutno vykládat tak, že dopadá i na jiné než podstatné změny smlouvy, není dle Nejvyššího správního soudu pro posouzení věci nutno tuto otázku řešit, neboť zde šlo o podstatnou změnu smlouvy, u níž zákon informační povinnost výslovně reguloval.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[37] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný sice ve věci úspěch měl, podle spisu mu však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, ani žádné v průběhu řízení neuplatnil, proto mu je soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu